

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτον είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δεκακόσα ογδοήντα έξη,
εις αυτό τó χρόνο κάτι θά μάς τρέξη.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει.
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν πωρῆς συδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' άς τήν δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Ένδεκα τού Γενάρη,
φουρτούνα θά μάς πάρη.

Πούντος εκατό και τρία,
κι' όλ' άνάλατα και κρύα.

Ήστη φιλη μας Εδρώπη
όπου γιά μάς έκόπη.

Λοιπόν, Εδρώπη ακριβή κι' εις όλους μας φιλάτη,
θέλεις νά ρίξουν τάρματα και τά 'δικά μας χέρια,
ν' αφήση ό Πρωθυπουργός τó τόσο του γεινάτι
κι' άμέσως τά πολεμικά νά παύσουν νταραβέρια.
Και άν δέν γίνουν 'γρήγορα εκείνα όπου θέλεις,
τά φοβερά καράβια σου εις τά νερά μας στέλλεις.

Οί Σέρβοι και οι Βούλγαροι τó αίμα των άς χύσουν,
για τέτοια πρόστυχη γενειά καθόλου δέν σέ νοιάζει...
έσύ ζητείς οι 'Ελληνες 'στ' αυγά των νά καθίσουν,
γιατί τó αίμα τού Ρωμηού κατάκαρδα σέ σφάζει.
Κι' είναι τρώντι σπαραγμός νά χύνεται άπόνως
τό αίμα εύγενών βλαστών τής γής τού Παρθενώνος.

Ήν άλλοι πεσοκόβονται, δέν δίνεις μιά πεντάρα,
τους παραιτείς 'στην τόχη των και διόλου δέν θυμόνεις,
μά μόλις πιάση τους Ρωμηούς πολεμική λαχτάρα,
αφρίζεις, δαιμονίζεσαι, τά φρύδια σου σουφρώνεις,
και μιά φωνή ακούεται άπ' όλας τās Αύλας:
«Άφησε κάτω τάρματα, ώ προσφιλης 'Ελλάς».

Μας αγαπῆς, τó βλέπομεν, και θέλεις νά μάς σώσης,
έσύ σωτήρ μας πάντοτε και κηδεμών έφάνης,
κι' άν έλθης με τους στόλους σου νά μάς άποτεφρώσης,
για τής 'Ελλάδος τó καλό μανάχα θά τó κάνης.
Καλλίτερα τās πόλεις μας νά βομβαρδοβολήσης,
παρά σφαγμένους και νεκρούς πικρώς νά μάς θρηνήσης.

Κι' αυτό τó κάνεις βέβαια από αγάπης πόνον
πρός τήν έστίαν τήν χρυσήν των τόσων κειμηλίων,
πρός κληρονόμους ζηλευτούς διαπρεπών προγόνων,
πού τους άπεθανάτισε τής δόξης τó βιβλίον.
Γι' αυτό ζητείς ν' αφήσωμεν τās περικεφαλαίας,
και ή 'Ελλάς νά στολισθῆ με κλάδους εξ έλαιας.

'Αλλά κι' ή φιλη σου 'Ελλάς δέν σ' αγαπῆ δλίγον,
κι' άπέναντι τής τόσης σου αγάπης και λατρείας
έστησε άγαλμα λαμπρόν 'στον πρώτον των Ούγγων,
θά στήση δε άργότερα κι' εις τόν Σαλισβουρίας.
Φθάνει νά είναι Πρύτανις ό Κυριακός και πάλι,
και ό καθείς σας άγαλμα θά γίνῆ τού Βιτάλη.

Μας αγαπῆς, τó βλέπομεν, κι' ούτε στιγμή δέν παύεις
τής προς ήμάς αγάπης σου τεκμήρια νά δίδης,
για τούτο πάλι προσπαθείς πολέμους νά προλάβης
και 'στη λιπακάδα χάσκοντας τους 'Ελληνες νά ίδης.
Δέν θές ν' άκούσης κι' άπ' έδώ σφαγών άγρίων θρηνον
και νά ίδης χυνόμενον τó αίμα των 'Ελλήνων.

Μας αγαπῆς τó βλέπομεν, γι' αυτό μάς φοβερίζεις,
άλλά με τής φοβέρας σου άέρα κοπανίζεις.
Μή σεκλητίζεσαι για μάς, κι' άπ' τόν καιρό εκείνο,
πού έγινε ρεντίκολο έμπρός εις τó Δουλαίνο,
δέν σκιάζεται 'στα λόγια σου ούδῆ ή Βουλγαρία,
και τά χαρτιά σου έγιναν μονάχα για τή χρεία.

